Raad van State

200707214/1.
Datum uitspraak: 21 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/12237 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 12 september 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 september 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister)
(hierna: de vreemdeling) ongewenst verklaard.

Bij besluit van 9 februari 2006 heeft de minister, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 12 september 2007, verzonden op 17 september 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht (hierna: de rechtbank), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift en een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) kan de vreemdeling ongewenst worden verklaard indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l.

2.2. Volgens paragraaf B1/2.2.4.4, onderdeel ad c, van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), zoals deze luidde ten tijde van belang, vallen ten aanzien van voormelde grond de volgende categorieën gevallen te onderscheiden:

"- Gevallen waarin (...);
- Gevallen waarin de vreemdeling bij herhaling is veroordeeld tot een (korte) gevangenisstraf of hem een taakstraf ter zake van een misdrijf is opgelegd, dan wel hij een transactieaanbod ter zake van een misdrijf heeft aanvaard. Door het herhaald plegen van strafbare feiten veroorzaakt deze categorie dusdanige overlast dat ook de niet onherroepelijk opgelegde vrijheidstraf of maatregel in aanmerking wordt genomen;
- Gevallen waarin (...)."

2.3. In de enige grief klaagt de staatssecretaris dat, samengevat weergegeven, de rechtbank door te oordelen dat voor de toepasselijkheid van de in voormeld onderdeel van paragraaf B1/2.2.4.4 onder het tweede

gedachtestreepje van de Vc 2000 opgenomen beleidsregel, de veroordeling van de vreemdeling bij vonnis van 17 februari 2005 tot een geldboete van € 300,00, subsidiair zes dagen hechtenis wegens overtreding van de artikelen 310 en 311, eerste lid, aanhef en onder sub 4, van het Wetboek van Strafrecht geen rol kan spelen, niet heeft onderkend dat in het licht van de bij laatstbedoelde categorie uitdrukkelijk genoemde gevallen en het oogmerk van die beleidsregel het niet meetellen van veroordelingen tot betaling van geldboetes ter zake van misdrijven een onlogische uitleg van het beleid inhoudt, zodat duidelijk is dat het niet noemen van een zodanige veroordeling op een omissie berust. Aan de ongegrondverklaring van het door de vreemdeling gemaakte bezwaar is derhalve terecht ten grondslag gelegd dat zij door het herhaald plegen van strafbare feiten, dusdanige overlast veroorzaakt dat zij wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid op grond waarvan zij terecht ongewenst is verklaard, aldus de staatssecretaris.

2.3.1. De in deze grief opgeworpen rechtsvraag heeft de Afdeling eerder (bij uitspraak van 20 september 2007 in zaak nr. 200702206/1; www.raadvanstate.nl) beantwoord. De overwegingen van die uitspraak zijn ook in dit geval van toepassing, zodat de grief reeds hierom slaagt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling als volgt.

2.5. Vast staat dat de vreemdeling ter zake van het plegen van een misdrijf op 9 januari 2003 een transactieaanbod heeft aanvaard van € 50,00 en vanwege een misdrijf door de politierechter bij vonnis van 17 februari 2005 is veroordeeld tot € 300,00, subsidiair zes dagen hechtenis. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.3.1 is overwogen, heeft de minister zich terecht op het standpunt gesteld dat aldus sprake is van een geval dat onder de in paragraaf B1/2.2.4.4, onderdeel ad c, tweede gedachtestreepje, van de Vc 2000 genoemde categorie valt en de vreemdeling derhalve een gevaar vormt voor de openbare orde. In hetgeen de vreemdeling overigens in beroep heeft aangevoerd bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister de vreemdeling niet in redelijkheid ongewenst heeft kunnen verklaren.

Het inleidende beroep, voor zover gericht tegen het besluit tot ongegrondverklaring van het bezwaar tegen de ongewenstverklaring, is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

I. verklaart het hoger beroep gegrond;
II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 12 september 2007 in zaak nr. 06/12237, voor zover deze strekt tot gegrondverklaring van het beroep gericht tegen het besluit op het bezwaar tegen de ongewenstverklaring;
III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep, voor zover gericht tegen het besluit op het bezwaar tegen de ongewenstverklaring, ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. T.N.H. Nguyen, ambtenaar van Staat.

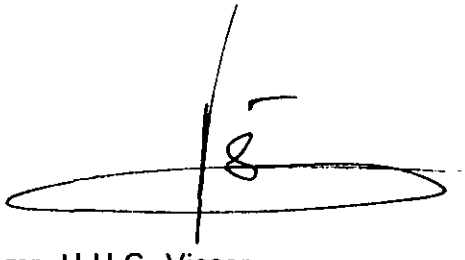
w.g. Lubberdink
Voorzitter

w.g. Nguyen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 januari 2008

421.
Verzonden: 21 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittinghoudende te Utrecht
Sector bestuursrecht

zaaknummers: AWB 06/12237 BEPTDN (beroepszaak)
AWB 05/45801 BEPTDN (voorlopige voorziening)

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken en de voorzieningenrechter d.d. 12 september 2007

inzake

, **geboren op van Macedonische nationaliteit,**
eiseres/verzoekster,
gemachtigde: mr. A.P. van Stralen, advocaat te Utrecht,

tegen een besluit van

de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder.
gemachtigde: mr. W.S. Leenders, werkzaam bij de onder verweerder ressorterende Immigratie- en Naturalisatiedienst te Den Haag.

Inleiding
1.1 Bij beslissing van 9 februari 2006 heeft verweerder het bezwaar van eiseres/verzoekster (hierna te noemen: eiseres) tegen zijn besluit van 12 november 2001 ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder ambtshalve besloten eiseres niet in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw).

1.2 Bij boven genoemde beslissing van 9 februari 2006 heeft verweerder tevens het bezwaar van eiseres tegen zijn besluit van 16 september 2005 ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder eiseres op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw ongewenst verklaard.

1.3 Eiseres heeft tegen de beslissing van 9 februari 2006 beroep bij deze rechtbank ingesteld.

1.4 Eiseres heeft de rechtbank tevens verzocht bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat uitzetting achterwege dient te blijven, totdat op het bezwaar tegen het besluit van 16 september 2005 is beslist.

1.5 De rechtbank zal het petitum van het reeds ingediende verzoekschrift ingevolge artikel 8:81, vijfde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) thans op als strekkende tot een verbod tot uitzetting, zolang nog niet op het ingediende beroepschrift is beslist.

1.6 De gedingen zijn behandeld ter zitting van 26 april 2007, waar eiseres noch haar gemachtigde zijn verschenen. Verweerder heeft ter zitting bij monde van zijn gemachtigde

zijn standpunt toegelicht.

1.7 Tijdens de behandeling ter zitting is de rechtbank gebleken dat het onderzoek niet volledig is geweest, in verband waarmee het onderzoek ter zitting met toepassing van artikel 8:64 van de Awb is geschorst, teneinde verweerder in de gelegenheid te stellen vragen van de rechtbank te beantwoorden. Bij brief van 9 mei 2007 heeft verweerder zijn standpunt aan de rechtbank kenbaar. Vervolgens heeft de gemachtigde van eiseres daarop, bij faxbericht van 10 mei 2007, een reactie gegeven. Nadat beide partijen daarvoor toestemming hebben gegeven, heeft de rechtbank onder toepassing van artikel 8:64, vijfde lid, van de Awb bepaald dat de nadere zitting achterwege blijft. De rechtbank heeft daarop het onderzoek gesloten.

Overwegingen
Ten aanzien van het beroep inzake de ongewenstverklaring

2.1 In dit geding dient te worden beoordeeld of de ongegrondverklaring van het bezwaar in rechte stand kan houden.

2.2 Verweerder heeft de bestreden beslissing, met inlassing van het primair besluit en voor zover hier van belang en samengevat, doen steunen op de volgende overwegingen. Eiseres is ongewenst verklaard omdat zij bij herhaling is veroordeeld wegens het plegen van een strafbaar feit en derhalve dusdanige overlast veroorzaakt dat zij wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid te vormen. Er bestaat voorts geen aanleiding de ongewenstverklaring achterwege te laten omdat in dit geval niet is gebleken van bijzondere feiten en omstandigheden.

2.3 Eiseres bestrijdt dit besluit en voert daartegen aan dat zij vanaf 8 januari 2001 in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van het driejarenbeleid. Eiseres is van mening dat de veroordelingen op grond van artikel 6.5 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) niet kunnen leiden tot een ongewenstverklaring.

2.4 Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw kan de vreemdeling door Onze Minister ongewenst worden verklaard indien hij in Nederland verblijft anders dan op grond van artikel 8 onder a tot en met e dan wel l en hij een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

2.5 In verweerders beleid (thans hoofdstuk A5/2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc), eerder hoofdstuk B1/2.2.4.4 van de Vc) zijn voor de toepassing van de bevoegdheid tot ongewenstverklaring ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw onder meer twee categorieën gevallen te onderscheiden:
- gevallen waarin wegens een misdrijf een veroordeling tot een gevangenisstraf heeft plaatsgevonden of waarin een vrijheidsbenemende maatregel is opgelegd en het (in totaal) onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van de straf of maatregel tenminste een maand bedraagt; het is daarbij niet vereist dat de betreffende uitspraak onherroepelijk is geworden;
- gevallen waarin de vreemdeling bij herhaling is veroordeeld tot een (korte) gevangenisstraf of hem een taakstraf ter zake van een misdrijf is opgelegd, dan wel hij een transactieaanbod ter zake van een misdrijf heeft aanvaard. Door het herhaald plegen van strafbare feiten veroorzaakt deze categorie dusdanige overlast dat ook de niet onherroepelijke opgelegde vrijheidsstraf of maatregel in aanmerking wordt genomen.

2.6 De rechtbank stelt vast dat niet in geschil is dat eiseres bij vonnis van 9 januari 2003 door de Politierechter Dordrecht wegens overtreding van artikel 310 van het Wetboek van Strafrecht (WvSr) een transactie heeft aanvaard van € 50,- én bij vonnis van 17 februari 2005 wegens overtreding van artikel 310 en 311, eerste lid sub/sub 4 van het WvSr, is veroordeeld tot een geldboete van € 300,- subsidiair het ondergaan van 6 dagen hechtenis.

2.7 Naar aanleiding van de gronden van beroep en het gegeven dat de geldboete niet staat vermeld in verweerders beleid heeft de rechtbank verweerder ter zitting een aantal vragen gesteld die zien op de uitleg en betekenis van het beleid als verwoord onder rechtsoverweging 2.5 en dan met name over het tweede gedachtestreepje. De eerste vraag die aan de orde is gekomen is of de opsomming van de strafmodaliteiten in het beleid een limitatieve is. In dit verband is verweerder verzocht om een standpunt in te nemen met betrekking tot de vraag of, indien een bepaalde strafmodaliteit niet is opgenomen in het beleid, deze dan niet onder het beleid valt. De tweede vraag die is gesteld is of verweerder bij het opstellen van het beleid aansluiting heeft gezocht bij begrippen die in het strafrecht gebruikelijk zijn. Deze vragen zijn mede in het licht van de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats 's-Gravenhage, van 27 februari 2007 (LJN: AZ9447) aan de orde gekomen.

2.8 Verweerder heeft zich in zijn brief van 9 mei 2007 over hetgeen hierboven in rechtsoverweging 2.7 staat vermeld, kort samengevat, op het standpunt gesteld dat uit het beleid niet blijkt dat is beoogd uitputtend te regelen in welke gevallen de wettelijke bevoegdheid tot ongewenstverklaring kan worden gehanteerd. Voorts is verweerder van mening dat een redelijke uitleg van het beleid casu quo de visie die daaraan ten grondslag ligt tot de conclusie noopt dat veroordelingen tot betaling van geldboetes evenzeer in voorkomend geval aanleiding kunnen vormen een vreemdeling ongewenst te verklaren. Tot slot heeft verweerder bevestigend geantwoord op de vraag of bij het opstellen van het beleid aansluiting is gezocht bij begrippen die in het strafrecht gebruikelijk zijn.

2.9 De rechtbank is met inachtneming van het vorenstaande en met een verwijzing naar eerder genoemde uitspraak van deze rechtbank van 27 februari 2007 van oordeel dat de veroordeling door een rechter tot een geldboete in casu niet ten grondslag kan worden gelegd aan de ongewenstverklaring. De rechtbank merkt -mede gelet op hetgeen verweerder dienaangaande heeft medegedeeld- in dit verband allereerst op dat ervan uit dient te worden gegaan dat de begripsbepalingen van de in het beleid verwoorde strafmodaliteiten niet afwijken van die welke in de strafrechtpraktijk gebruikelijk zijn. Uit het vorenstaande vloeit naar het oordeel van de rechtbank voort dat ten aanzien van de door de strafrechter (kennelijk op grond van artikel 9 van het Wetboek van Strafrecht) opgelegde geldboete niet gezegd kan worden dat deze is begrepen onder de hierboven onder punt 2.5. in het beleid weergegeven strafmodaliteiten. Een extensieve interpretatie en uitleg van het beleid ligt naar het oordeel van de rechtbank in de onderhavige situatie niet in de rede, met name gelet op de formulering en strekking van het betreffende onderdeel, mede bezien in het licht van de aanhef daarvan. Een ruime uitleg van het beleid ligt te minder in de rede nu een ongewenstverklaring zeer verstrekkende gevolgen heeft en in het kader van de rechtszekerheid duidelijkheid is geboden bij het vaststellen en verwoorden van beleidsregels. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank in het bestreden besluit onvoldoende deugdelijk gemotiveerd waarom in de onderhavige situatie ten aanzien van de door de strafrechter opgelegde geldboete niettemin een extensieve interpretatie van het beleid als hierboven aangegeven, gerechtvaardigd moet worden geacht. Dan rest slechts de aanvaarding van een transactievoorstel als relevante omstandigheid. Deze vormt echter op zichzelf, en zonder nadere motivering, gelet op het terzake geldende beleid,geen grondslag voor ongewenstverklaring.

2.10 Het bestreden besluit ten aanzien van de ongewenstverklaring is derhalve naar het oordeel van de rechtbank niet deugdelijk gemotiveerd en dient daarom op grond van het bepaalde in artikel 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) te worden vernietigd. Het beroep gericht tegen de ongewenstverklaring dient derhalve gegrond te worden verklaard. Het bestreden besluit kan derhalve niet in stand blijven. Verweerder zal worden opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

Ten aanzien van de voorlopige voorziening

2.11 Na deze uitspraak treedt de fase van bezwaar opnieuw in. Nu verweerder opnieuw een inhoudelijk standpunt in zal dienen te nemen, kan het bezwaar een redelijke kans van slagen niet ontzegd worden. Aangezien het bezwaarschrift in dit geval geen schorsende werking heeft, heeft eiseres een spoedeisend belang bij het treffen van een voorlopige voorziening.

Ten aanzien van het beroep inzake het driejarenbeleid

2.12 Onder verwijzing naar de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 6 juli 2006 (JV 2006, 347) en 26 juli 2006 (JV 2006, 352) overweegt de rechtbank dat een vreemdeling geen belang heeft bij een beroep tegen een besluit over een aanvraag tot verlening of verlenging van een verblijfsvergunning, dan wel een intrekking daarvan, zolang deze ongewenst is verklaard omdat dit beroep nimmer tot rechtmatig verblijf kan leiden. Op grond van het derde lid van artikel 67 van de Vw kan de ongewenst verklaarde vreemdeling in afwijking van artikel 8 van de Vw immers geen rechtmatig verblijf hebben. Belang bij toetsing in rechte van een afwijzing van een aanvraag tot verlening of verlenging van een verblijfsvergunning, intrekking van een vergunning dan wel ambtshalve weigering van een verblijfsvergunning is bij samenloop daarvan met een besluit waarbij een vreemdeling ongewenst is verklaard eerst aan de orde indien dat laatste besluit wordt vernietigd of ingetrokken dan wel de ongewenstverklaring wordt opgeheven. De rechtbank overweegt dat in het geval van eiseres zich niet een van deze situaties voordoet. Het beroep van eiseres tegen het onderhavige bestreden besluit kan derhalve niet leiden tot het ermee beoogde resultaat, aangezien zij bij vernietiging van het bestreden besluit over een verblijfsvergunning zou moeten kunnen beschikken, doch artikel 67, derde lid, van de Vw, zich tegen het rechtsgevolg daarvan verzet. Eiseres heeft derhalve geen belang bij het onderhavige beroep ten aanzien van de ambtshalve weigering om haar een verblijfsvergunning te verlenen.

2.13 Het beroep is voor zover gericht tegen de ambtshalve weigering om eiseres in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning niet-ontvankelijk.

Ten aanzien van het beroep en de voorlopige voorziening inzake de ongewenstverklaring

2.14 In dit geval ziet de rechtbank aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, van de Awb te veroordelen in de door eiseres gemaakte proceskosten. De kosten zijn op grond van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 805,- (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verzoekschrift en een half punt voor nader schriftelijke toelichting, wegingsfactor 1, waarde per punt € 322,-).

2.15 Uit de gegrondverklaring volgt ingevolge artikel 8:74, eerste lid, van de Awb dat verweerder het betaalde griffierecht ad € 279,- dient te vergoeden.

Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep voor zover gericht tegen de weigering om eiseres een verblijfsvergunning op grond van het driejarenbeleid te verlenen niet-ontvankelijk;

verklaart het beroep voor zover gericht tegen de ongegrondverklaring van het bezwaar van eiseres tegen de ongewenstverklaring gegrond;

vernietigt het bestreden besluit voor zover betrekking hebbende op de ongewenstverklaring;

draagt verweerder op binnen een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak opnieuw te beslissen op het bezwaarschrift van eiseres van 11 oktober 2005, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;

wijst het verzoek om een voorlopige voorziening toe;

schorst de werking van de ongewenstverklaring op totdat verweerder opnieuw op het bezwaarschrift heeft beslist;

veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 805,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan eiseres moet voldoen;

wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiseres betaalde griffierecht ad € 279,-.

Deze uitspraak is gedaan door mr. F.M.D. Aardema, lid van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken, tevens voorzieningenrechter, en uitgesproken in het openbaar op 12 september 2007, in tegenwoordigheid van mr. A. Bouteibi als griffier.

de griffier de rechter

afschrift verzonden op:
17 SEP. 2007

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.
Tegen deze uitspraak staat, voorzover die betreft het verzoek om een voorlopige voorziening, ingevolge artikel 37, tweede lid, aanhef en onder d, Wet op de Raad van State geen hoger beroep open.
Let wel: Ook als u in deze uitspraak (gedeeltelijk) in het gelijk bent gesteld, kan het van belang zijn hoger beroep in te stellen voor zover de rechtbank gronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft verworpen en u daar niet in wilt berusten.

Copie conform

Justitie Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
12 OKT 2007
ZAAKNR.
AAN:
BEHANDELD: DD: PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage
verweerder
gemachtigde: mr E.T.P. Scheers
ambtenaar ten departemente

Inzake het hoger beroep:
met procedurenummer
van
met IND-kenmerk 9801.07.8072
appellant
gemachtigde: mr A.P. van Stralen
advocaat te Utrecht

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Utrecht
van 12 september 2007
met kenmerk 06/12237

Procesvertegenwoordiging
Den Haag
Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr W.S Leenders

1. Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Utrecht, van 12 september 2007, verzonden op 17 september 2007, met kenmerk AWB 06/12237 (*bijlage 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van 9 februari 2006 voor zover gericht tegen de ongegrondverklaring van het bezwaar tegen de ongewenstverklaring, gegrond heeft verklaard, dit besluit, voor zover betrekking hebbende op de ongewenstverkaring, heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om binnen een termijn van zes weken een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

2.1 Sahide Memish (verder: verweerster) heeft op 5 maart 1998 een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend. De afwijzing van deze aanvraag is bij uitspraak van 17 mei 2005 door de rechtbank gesanctioneerd.

2.2 Het op 10 december 2001 ingediende beroep is, voor zover het ziet op de weigering verweerster op grond van het driejarenbeleid een verblijfsvergunning te verlenen, op grond van artikel 6:15 Algemene wet bestuursrecht aan de Staatssecretaris ter behandeling als bezwaarschrift doorgestuurd.

2.3 Bij besluit van 16 september 2005 is verweerster ongewenst verklaard.

2.4 Bij schrijven van 11 oktober 2005 heeft verweerster tegen dit besluit bezwaar gemaakt.

2.5 Bij besluit van 9 februari 2006 is zowel het bezwaarschrift van 10 december 2001 als het bezwaarschrift van 11 oktober 2005 ongegrond verklaard.

2.6 Het door verweerster tegen dit besluit ingestelde beroep is bij uitspraak van 12 september 2007, voor zover gericht tegen de weigering verweerster op grond van het driejarenbeleid een verblijfsvergunning te verlenen, niet-ontvankelijk verklaard en, voor zover gericht tegen de ongewenstverklaring van verweerster, gegrond verklaard, waarbij is bepaald dat een nieuw besluit genomen dient te worden.

3. Standpunt van de Staatssecretaris

Waar hierna de Staatssecretaris van Justitie wordt genoemd, worden daaronder in voorkomend geval mede begrepen eerdere bewindspersonen voor Vreemdelingenzaken.

3.1 De Staatssecretaris heeft één grief tegen de bestreden uitspraak.

Grief

3.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtoverweging 2.9 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

1. Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Utrecht, van 12 september 2007, verzonden op 17 september 2007, met kenmerk AWB 06/12237 (*bijlage 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van 9 februari 2006 voor zover gericht tegen de ongegrondverklaring van het bezwaar tegen de ongewenstverklaring, gegrond heeft verklaard, dit besluit, voor zover betrekking hebbende op de ongewenstverkaring, heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om binnen een termijn van zes weken een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

2.1 (verder: verweerster) heeft op 5 maart 1998 een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend. De afwijzing van deze aanvraag is bij uitspraak van 17 mei 2005 door de rechtbank gesanctioneerd.

2.2 Het op 10 december 2001 ingediende beroep is, voor zover het ziet op de weigering verweerster op grond van het driejarenbeleid een verblijfsvergunning te verlenen, op grond van artikel 6:15 Algemene wet bestuursrecht aan de Staatssecretaris ter behandeling als bezwaarschrift doorgestuurd.

2.3 Bij besluit van 16 september 2005 is verweerster ongewenst verklaard.

2.4 Bij schrijven van 11 oktober 2005 heeft verweerster tegen dit besluit bezwaar gemaakt.

2.5 Bij besluit van 9 februari 2006 is zowel het bezwaarschrift van 10 december 2001 als het bezwaarschrift van 11 oktober 2005 ongegrond verklaard.

2.6 Het door verweerster tegen dit besluit ingestelde beroep is bij uitspraak van 12 september 2007, voor zover gericht tegen de weigering verweerster op grond van het driejarenbeleid een verblijfsvergunning te verlenen, niet-ontvankelijk verklaard en, voor zover gericht tegen de ongewenstverklaring van verweerster, gegrond verklaard, waarbij is bepaald dat een nieuw besluit genomen dient te worden.

3. Standpunt van de Staatssecretaris

Waar hierna de Staatssecretaris van Justitie wordt genoemd, worden daaronder in voorkomend geval mede begrepen eerdere bewindpersonen voor Vreemdelingenzaken.

3.1 De Staatssecretaris heeft één grief tegen de bestreden uitspraak.

Grief

3.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtoverweging 2.9 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

> "De rechtbank is met inachtneming van het vorenstaande en met een verwijzing naar eerder genoemde uitspraak van deze rechtbank van 27 februari 2007 van oordeel dat de veroordeling door een rechter tot een geldboete in casu niet ten grondslag kan worden gelegd aan de ongewenstverklaring. (...) Een extensieve interpretatie en uitleg van het beleid ligt naar het oordeel van de rechtbank in de onderhavige situatie niet in de rede, met name gelet op de formulering en strekking van het betreffende onderdeel, mede bezien in het licht van de aanhef daarvan. Een ruime uitleg van het beleid ligt te minder in de rede nu een ongewenstverklaring zeer verstrekkende gevolgen heeft en in het kader van de rechtszekerheid duidelijkheid is geboden bij het vaststellen en verwoorden van beleidsregels. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank in het bestreden besluit onvoldoende deugdelijk gemotiveerd waarom in de onderhavige situatie ten aanzien van de door de strafrechter opgelegde geldboete niettemin een extensieve interpretatie van het beleid als hierboven aangegeven, gerechtvaardigd moet worden geacht. Dan rest slechts de aanvaarding van een transactievoorstel als relevante omstandigheid."

3.3 Op de hiervoor genoemde en bestreden overweging van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.10, 2.11, 2.14 en 2.15 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grief

4.1 De rechtbank merkt terecht op dat ten aanzien van de door de strafrechter opgelegde geldboete niet gezegd kan worden dat deze is begrepen onder de in het beleid, zoals ten tijde van het bestreden besluit opgenomen in paragraaf B1/2.2.4.4, onderdeel ad c, tweede gedachtestreepje, weergegeven strafmodaliteiten. Echter, vervolgens miskent de rechtbank dat een extensieve interpretatie en uitleg van het beleid in de onderhavige situatie juist gelet op de strekking van het betreffende onderdeel in de rede ligt. Wordt immers de eerste volzin van het tweede gedachtestreepje gelezen in combinatie met de tweede volzin, dan kan niet anders dan tot de conclusie worden gekomen dat het niet noemen van de bedoelde strafmodaliteit op een kennelijke omissie berust. Ingevolge de tweede volzin wordt aanleiding gezien tot ongewenstverklaring in geval van het herhaald plegen van misdrijven wegens de daardoor veroorzaakte overlast. Volgens de eerste volzin van de beleidsregel blijkt het plegen van een misdrijf uit een veroordeling ter zake tot een korte gevangenisstraf of een taakstraf dan wel het aanvaarden van een transactieaanbod. Nu de strekking van het beleid er aldus op ziet om bij veroorzaakte overlast tot ongewenstverklaring over te (kunnen) gaan en voorts dat bij de wel genoemde strafmodaliteiten het aanvaarden van een transactieaanbod is opgenomen, waarbij het aldus niet eens is gekomen tot een rechterlijke uitspraak, brengt een redelijke uitleg van het beleid met zich dat daaronder tevens de veroordeling tot een geldboete ter zake van een misdrijf dient te worden begrepen.

Vgl. – AbRS, 20 september 2007, nr. 200702206/1, (productie 1).

In de door verweerster bestreden beschikking is derhalve terecht opgemerkt dat verweerster door het herhaald plegen van strafbare feiten, dusdanige

overlast veroorzaakt dat zij wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid op grond waarvan verweerster terecht ongewenst is verklaard. De rechtbank heeft het vorenstaande aldus niet onderkend.

5. Conclusie

De Staatssecretaris van Justitie concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak, voor zover betrekking hebbende op de ongewenstverklaring en ongegrondverklaring van het door verweerster tegen het besluit van 9 februari 2006 ingestelde beroep daartegen.

Den Haag, 12 oktober 2007

Gemachtigde

T.T.P. Scheers, procesvertegenwoordiger
Ministerie van Justitie
Immigratie en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag